

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15. Oktober 1878.

28. Aargang.

Tale af Ældste Charles C. Rich,

holdt i Tabernaklet i Saltstaden den 30te Juni 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg er taknemlig for den Lejlighed jeg i denne Eftermiddag har til at mødes med de Sidste Dages Hellige i dette Tabernakel. Jeg stoler paa, at jeg, ved Herrens Lands Bistand, kan være i Stand til at meddele nogle faa Ord til Undervisning for Eder; jeg ved, at uden Herrens Lands Assistance, vil jeg ikke være dygtiggjort til at tale til Opbyggelse for Eder.

Vi have samlet os paa denne Sabathsdag, i den Hensigt at nyde Nadveren for vor Højeste Gud, for at dyrke ham; og medens vi gjøre saa, lad mig bede Eder mine Brødre og Søstre at samle Eders Tanker og bede, at Herrens Hellig Land maa hvile over Eder, saa at vor Gudsdyrkelse kan være antagelig for Herren, og virkelig være velgjørende for os selv; thi vi have erfaret, at alle Velsignelser udgaa fra ham, og at vi ere afhængige af ham for ethvert Gode vi modtage.

Vi ere et velsignet Folk ved at have

antammet Kundskab om Frelseplanen, thi vi ere nu i en Stilling, hvorved vi kunne forbedre os Dag efter Dag, formedelst de Lærdomme vi modtage, hvis det er vor Attraa at være lydige til alle Guds Befalinger angaaende os. Vi have begyndt at vandre paa den snevre og trange Vej, hvilken, som der staaer skrevet, leder til Ophjælse og evigt Liv, og der er kun Faa, som finde den. Den Kjendsgjerning, at vi have fundet Livets Vej, burde inspirere vore Hjerter med et Begjær efter at lære og kjende Alt, hvad der er nødvendigt for at være dygtiggjorte til at forfætte paa den Vej, og tjene Gud med hele vort Hjerte. Jeg antager, at disse Tjælfer næres af mine Brødre og Søstre, der ere nærværende idag. I ønske identivul at vide hvad Herren forlanger af os, i det Haab at overvinde enhver Ufuldkommenhed og Daarstab samt Onde, hvilket vi ere underkastede i Kjød.

Herren har i vore Dage fortalt os,

gjennem hans Tjener Josephs Mund, at et Menneſte ikke kan blive frelst i Uvidenhed. Dette ene Punkt er i ſig ſelv meget vigtigt for os, og vi ſtulle beſtandigt have det paa Tanker, thi det er be- regnet til at anſpore os til at ſøge den Viſdom og Kundſkab, ſom kommer fra Gud, hvilken vil ſætte os i Stand til, under alle Omſtændigheder, at ſjelne mellem Ret og Uret; og eventuelt lede os tilbage til Guds Nærverſe; og da vi have erholdt en Del af hin Kundſkab, ſom vi eftertragte, ere vi uden Tvivl villige til at leve efter ſamme og udføre den i vort Levnet; thi Alt, hvad der er Ret og Behageligt for Guds Naſyn, kan ikke frembringe Ondt, men tværtimod, dets naturlige Frugt, er Godt. Ved at gjøre Ret, ved at udføre Guds Vilje, for- nærme vi Jngen, men derimod ere vi i en Stilling hvori vi kunne veſſigne og gjøre Vel for Andre. Vi have allerede bevist denne Kjendſgjerning. Vi vide Alle, at deſto nærmere vi leve til Herren, deſto ſtørre er den Grad af Tilfredſhed, ſom exiſtere i vor Midte, og vi udøve en god Indflydſe, hvor vi gaa. Jeg har kjendt Folk, hvis religiøſe Anſtuelſer har ført dem til at indbilde ſig at Freſe var uopnaelig. Men vi have lært Ret- færdighedens Principer, ſom føre til Lykke i denne, ſaa vel ſom i den tilkom- mende Verden.

Hvad den religiøſe Verden angaaer, ſynes det at være forſtaaet af alle Klas- ſer og Sekter, at det gjør kun lidt til Sagen, hvilken Gudsdyrkelfesmaade de vælge eller antage, og Individerne maa da være tilfredſe; den Tanke, om den Tjeneste, ſom de ſigte til at yde ham, er antagelig eller ej, ſynes ikke at være deres Overvejelſe værdig; i Virkelig- heden er det aldrig omtalt.

Der var mange Sekter exiſterende, dengang da Freſeren var paa Jorden,

og de havde Alle det gamle Teſtamente til Grundlag for deres Tro. Siden hans Dage have Mange havt, og endnu have deres Tilværelſe, og Freſherens Udsagn er lige ſaa anvendelig idag, ſom den Dag da han udtalte det: „Porten er ſnevet og Bejen er trang, ſom fører til Livet, og de ere ſaa, ſom finde den.“ Jeſus fortalte det nøjagtigt ſom det er, og han vidſte hvorom han talede. Den kristne Verden, ſom et Hele, vil finde at dette og mange andre af Freſherens Lær- domme og Udsagn ere betydningfulde, og ved at gjennemlæſe hans Liv at de ere ſande, Sandheder, ſom ikke kunne foran- dres eller tilintetgjøres. Det er ikke Alle, der vil finde Porten, ejheller ville Menne- ſtenes Sekter eller Begreber være i Stand til at finde den. Gud har ſelv en Stemme i denne Sag; han har anlagt Bejen, overensſtemmende med ſin Befaling, ſom hverken mer eller mindre er an- det end den Plan ſom er godkjendt og forudbeſtemt i Himlene før Jordens Grund- vold blev lagt. Dette Evangeliums Plan kan ikke ombyttes eller forandres, den er „den ſnævre Vej,“ og den eneſte Maade hvorpaa Menneſkene kan tjene Gud antagelig. Derſom det derfor er overensſtemmende med Planen, at Men- neſkene, for at blive Budbærere af hans Budſkab, førſt ſkulle adlyde viſe ufor- anderlige Fordringer, og da blive beſtik- ket af ham, før de kunne blive bemyn- digede til at prædike hans Ord og Vilje til deres Medmenneſker, og ſaaledes blive hans ſande Tjenere, ſaadanne Fordrin- ger maa opfyldes, det vil aldrig gavne de Individder noget, ſom ikke tage Henſyn til diſſe Fordringer, og ſom ere fuldkæn- dig ubemyndigede af ham til at gaa frem og virke ſom Tjenere ſendte af Gud for at forklare Livets Vej til Menneſkenes Børn, thi de kunne ikke. Ejheller vil det gavne de Perſoner Noget, ſom modtog diſſe

Menneskers Lærdomme, hvor ansete og antagelige de end kunne være af Menneskene, thi Gud, med hvem vi Alle have at gjøre, vil ikke godkjende dem. Den Tjeneste vi yde ham, maa blive udført overensstemmende med hans Vilje, der som den bliver udført paa nogen anden Maade, vil han ikke godkjende den. Ordvancerne hørende til hans hellige Templer maa udføres upagtig som han har befaleet det, og paa det Sted han har anviist. Dette er overensstemmende med Fornuften. Dersom vi for Ex. anvendte Folk til at tjene os, ønskede vi at lede deres Arbejder, og vi ønskede at de skulle udføre dem netop som vi ville have det og ikke som de selv fandt for godt. Og hvor meget mere med Hensyn til vor himmelske Fader! Dersom vore Tjenester ikke ere antagelig for Gud, tjene vi ikke ham; hvis Tjenere ere vi da? Frelseren siger: „Hans, som samlede der hvor jeg ikke adspredte.“ Og atter: „Den som ikke er for mig, er imod mig.“ Og Apostelen Paulus siger: „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed?“ Derfor mine Brødre lad os dybt overveje dette, og være bange for de Tjenester vi gjøre ikke skulde være af „Lydighed til Retfærdighed“ og følgerig tabt for os, og befindes at være stridende imod vor himmelske Faders Vilje. Vi maa rette vor Vilje efter hans Vilje. Frelseren selv gjorde dette og han søgte ikke at gjøre hverken mere eller mindre. Og dersom vi tjene ham antagelig, maa det være som han behager at befale det, og som det kunde behage os, medmindre vi finde Behag i at gjøre hvad han ønsker at vi skulle gjøre.

Naar vi forstaa den rette Stilling vi indtage som Guds Børn, og ikke

denne Verdens, ville vi finde at vi besætte en særegen Stilling.

Vi have Noget at lære, og vi have at lære det af den rette Vej, hvad Herren fordres af os, og naar vi have lært dette, maa vi være rede og villig til at opfylde det, hvad det end kunde være, Og dersom Verden blot kunde det; men dette er vor Mission paa denne Jord, at vi skulle lære de Ting i denne jordiske Skole, som vi ikke kunne lære noget andet Sted. Og for at vi kunne lære det Rette, maa vi være villige til at blive lærte af dem, som ere dygtiggjorte til at lære, og vi maa modtage og studere de Lektier, som vi have for.

For næsten et halvt Aarhundrede siden, da Herren først begyndte at aabenbare Frelsens Principer til sine Børn, begyndte han med at sige os hvad der vilde tilbringe sig paa Jorden; han forudsagde denne Verdens Rigers Overvælde og han benyttede og udsendte sine Tjenere til at bære Vidnesbyrd om hans anden Tilkommelse og Regjering paa Jorden. Han forudsagde os Jordstjælv, Hungersnød og Pestilente og andre Straffedomme, som tilsidst ville komme over de Ugudelige i deres Uretfærdighed, og dette blev sagt paa en Tid, da Verden raabte Fred. Men Menneskene ere lige saa blinde angaaende Profetiens Opfyldelse i disse Dage som i foruds, da Frelseren sagde om dem: „Stjødnt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre, og forstaa ikke heller.“ Saaledes har Tilstanden været i alle Generationer, uagtet Aabenbaringerne, der ere givne til dem, have været tydelige og bestemte, og mange ere blevne opfyldte og mange blive opfyldte. Ligesom det var med Jødernes Overvælde saaledes vil det være i disse sidste Dage. Herren vil opfylde sit Ord, og han vil opfylde Alt, hvad han har sagt angaaende sin Til-

komme, hvad enten vi ere beredte eller ej. Han vil kuldkaſte denne Verdens Riger, og vil grundſæſte ſit Rige, og Menneſkeſlægten kan ikke forhindre det. Vi ſkulle berede os for Guds Forſyns Huſholdning, ved at gjøre Ret, ikke ved at tænke ſaa eller ſaa, eller antage Gæt og Andet, eller maafte det kunde være ſaa, men ved at vide hvad der er Ret. Vi have Lejlighed til at lære hvad der er Retferdighed, og hvad der forlanges af os, og vi have Kraft til at udføre det, og hvis vi ikke handle derefter, ville vi ſikkerligen blive befundne ufuldkomne. I Sammenligning ville vi være lig de daarlige Jomfruer, hvis Lamper vare udbændte, og da Tiden kom for dem til at viſe ſig beredte til at gaa ud og møde Brudgommen, hvem de ventede paa, fandt de at de ingen Olie havde i deres Lamper, og medens de gif ud og kjøbte noget, kom Brudgommen og de kom for ſent til at møde ham. Der er meget henhørende til os, Sidſte Dages Hellige, ſom vi ſkulde henvende vor alvorlige Opmærksomhed paa. Det er en let Sag at tage fejl, medmindre vi ere paapaſſende, og naar vi tage fejl vil vi finde os ſelv mere eller mindre beſkafede og vildblede fra den rette Sti, og blottet for en Del af den Hellig Aand, ſom vi ellers kunde nyde.

Hvad denne Verden angaaer anſe Nogle den for en fordærvet Verden, en Verden fuld af Smerte, Sorg og Lidelſer. Jeg betragter den ikke ſaadan. Jeg anſer den for en velſignet Verden, en herlig Verden, ſom yder os mange Privilegier. Paa hvilket andet Sted end i denne Verden kunde vi ſaa Syndsforladſe? Denne Ordinance tilhører dette Liv, denne Verden og ingen anden. Vi kunne udføre mange Ting henhørende til denne Verden, ſom vi ikke kunne naar vi ere paa den anden Side Sløret. Naar

vi udføre enhver Pligt i dette Liv, i den rette Tid og paa rette Sted, idet vi ikke efterlade os Noget, ſom ikke er udført, og ſom vi kunde udføre, da vil Alt blive vel med os herefter, men om vi fejle i Udførelſen af vore Pligter her, ville vi viſſeligen beklage og maafte knurre over os ſelv, for vor egen Forſømmelſe, naar vi ere hinsides Sløret, og derforuden ville vi da blive afhængige af Andre for at ſaa udført Noget til vort Bedſte, ſom vi ſelv kunde have udført her. Lad os afbenytte Lejligheden her og vurdere og ſkatere den ſaa fuldſtændig ſom vi bør; Lejligheden her er ſtor og herlig, og hvis vi ikke gjøre Brug af den, ville vi viſſeligen blive bedrøvede naar vi gaa hinsides, og hvad der gjør Sagen endnu mere alvorlig er at vi vide ikke naar denne Bekymring vil ophøre. Denne Prøveſtand er kort, og naar vi ſkulle udføre Alt, hvad der ſtaaer i vor Magt at udføre, maa vi anvende vore bedſte Anſtrengelſer for at opfylde enhver Pligt og Fordring, og vi ville da ikke være mere end beredte. Deſto mere vi ſaa Kundſkab om og forſtaa, henhørende til det Guddommelige, deſto mere ſælomme ville vi blive for Vigtigheden af at være omhyggelige og beſtemte, og, hvad os ſelv angaaer, aldrig give Plads for Eige-gyldigheds Aanden eller blive ſtrafverdige ved at begaa en eller anden Handling, ſom ikke er Ret. Vi ville blive forbaufede om et Sendebud fra den evige Verden kunde blive indvirket til at begaa en taabelig eller forkert Handling. Som Hellige for Gud burde vi have en ſaadan Faſthed og Beſtemthed i Forbindelſe med vor Kundſkab, at vi ikke kunne bevæges til, af hvilkenſomhelſt Kraft og Indflydelſe, at udføre en forkert eller urigtig Handling. Hvad ſtaaer i Fare med Henſyn hertil? Alt, ſom henhører til vor Ophøjſe. Dette er Noget, ſom

vi skulle erindre og tænke paa i alle Livets Forbindelser og Stillinger, ved at være omhyggelig og forsigtig for ikke at frembringe noget Onde, som kan overvinde os. Da vi altid er udsat for Fristelser, og sølgelig ogsaa for at fejle, burde vi være bestemte i vore Hjerter, aldrig til-lade os at fejle, saa at vi kunne leve længe; lad os passe paa at intet Onde, nok saa lille, finder Indgang til vore Hjerter; men hellere fremelske den gode Frugt i alle dette Livs Forbindelser og søle taknemlig for at vi have det Privilegium at arbejde i Retfærdighedens og Sandhedens Tjeneste og afhylle disse Principer i os selv.

Vi ere nu opfordrede til at bygge Templer; jeg kan, med stor Glæde, sige, for saa vidt som min Kundskab strækker sig om de Sidste Dages Hellige, at de, be-tragtet som et Hele, ere villige til at ud-føre dette Arbejde; vi have, formedelst Guds Godhed og Naade, faaet Kundskab om at Templerne ere af Bigtighed for os, og at vi, foruden dem og i nærvæ-rende Stilling, ikke kunne modtage visse Betsignelser, der ere nødvendige for vor Frelse og Dphhjælse i Guds Rige. Hvor-for saaledes? Fordi Herren har bestemt at saadanne Betsignelser skulle forvaltes paa saadanne Steder, og som, dersom de ikke udføres som han har befalet, ville være kraftesløse. Dette forstaa vi, fordi Herren har oplyst os med sin Hellig Mand. Det har været et almin-deligt Mundheld i Verden at de Sidste Dages Hellige bleve ledte i Blinde af Profeten Joseph; efter hans Død sagde de at de vare Brigham Young's Taaber og Narre; og nu sige de at vi vise blind Lydig-hed til Præsident Taylor. Men som Sidste Dages Hellige forstaa vi at det er enhver Mand's og Kvinde's Privilegium at kjende for sig selv at disse Mænd vare

og det er derfor Gud, som styrer og le-der dem. Og om Nogen, der tilhører denne Kirke ikke er tilfreds i dette Punkt, er det fordi de ikke leve op til deres Privilegier, og jeg vil sige til alle Saa-danne om der er Nogen, at det er paa Tiden at de erhøbe denne Kundskab; det er paa Tiden at enhver Mand og Kvinde fordrer Borgerkab i Guds Kirke og Rige og blive i Stand til at fremstaa og bære Vidnesbyrd til Verden, at de kjende og forstaa at Gud har udraft sin Haand for at opbygge sit Rige, og det er blevet grundsfæstet i vore Dage paa Jorden, og at vi have faaet Tilla-delse til at indgaa deri. Naar vi høre dette Vidnesbyrd, vil det ikke være „jeg antager saa“, eller „maaffe saaledes;“ men „Sandelig, saa siger Herren.“

Jeg kan nu sige, som jeg ofte har sagt for Eder og for Verden, at jeg veed for mig selv at Gud har grundlagt sit Rige paa Jorden i disse sidste Dage, og at han fordrer Lydighed til sit Riges Love; og ikke alene han fordrer det, men det er vor Pligt villig og glad at underkaste os hans Vilje, hvorledes den end maatte være, thi han fordrer kun det af os som vil være til vort eget Gaan hvilket vi maa udføre for at helliggjøre os og berebe os for at indgaa i det celestiale Rige. Vel! kan Een sige, men Verden troer det ikke. Jeg ved at Verden ej heller troede Noah, som prædikede i et Tidrum af 120 Aar at, hvis de ikke annammede hans Vidnesbyrd, vilde Herren sende en Vandflod over dem og fuldstændig ødelægge dem. Verden troede ikke Jesus, Guds Søn, da han spaaede Jerusalems Stjæbne. Jeg ved tillige, saavidt Historien lærer os, at Verden, ikke har annammet Guds Tjenere's Vidnesbyrd ej heller tro de hvad hans Tje-nere nu prædike til dem. Men trods dette har Herren altid opfyldt sit Ord,

og derved frelst de Retfærdige og tilintetgjort de Ulydige. Og vi vide, at Herren vil opfylde alt det, som er bleven udtalt gennem sine Tjeneres Munde, hvadenten Verden troer det eller ej. Og som Guds Folk, som ere blevne rettankefulde nok til at annamme det Budskab, der er sendt til os, have vi den Trøst at vide, at medens Ugudelighed og Bederstyggenhed og Alle, som fryde sig deri, ville blive udrensede af denne Jord, overensstemmende med den Almægtiges Spaadom, hans Hellige, samt deres Børn ville leve, forpge, mangle, adbyrde sig og tilsidst opfylde hele Jorden. Lad os fremelske

Guds Rundsab ved at leve efter det Lys vi have annammet, og lad os altid sætte Pris paa de Privilegier, som denne Verden forskaffer os ved at skjelne mellem Godt og Ondt og ved at være istand til at vælge imellem Ret og Uret; vi have, om vi ere trofaste, Kraften til at overvinde Djævelen, Modstand og alle Mørkheds Magter, og til at helliggjøre os for Herren gennem hans Sandhed, og, medens vi ere paa denne Jord, berede os til at blive værdige til at faa Del i og arve hans herlige Nærværelse i den tilkommende Verden. — Maa dette blive vor lykkelige Lod, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tale af Eldste Crastus Snow,

holdt ved en Forsamling i Nephi den 15de Maj 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg vil fortsætte at tale om den Gjenstand der er bleven omtalt.

I en meget tidlig Periode af denne Kirkes Historie, da den var i sin Opkomst, sagde Herren til os i en Aabenbaring der indeholdes i Pagtens og Lærdommens Bog; „Den, der betaler sin Tiende skal ikke blive brændt.“ I adskillige af Aabenbaringerne omtales Tiende paa en almindelig Maade, men den specielle Aabenbaring om denne Gjenstand blev givet i Jar West, Missouri, i Juli 1838, som Svar paa Spørgsmaalet: „Oh, Herre, sig dine Tjenere hvor meget du forlanger af dit Folks Ejendom i Tiende.“ Og af den Aabenbaring lære vi at vi skulle hellige al vor overskødige Ejendom til de Djemed, der ere omtalte deri, og derefter aarlig betale en Tiendedel af vore Indtægter; hermed menes en Tiendedel af enhver Indtægtskilde. For Exempel: Dersom en Mand skal leve af sine Hænders Arbejde, da vilde en Tiendedel af hans Fortjenester være hans retmæssige Tiende, men dersom

han, foruden dette, ejer Kvæg eller har andet Arbejde, da skulde der ogsaa betales Tiende heraf. Dersom han skulde være interesseret i Landbrug, Bygninger eller gjøre andre Forbedringer, og saaledes samle et Overskud sammen vil en Tiendedel af Indtægterne af saadan Ejendom være Tiende, saa vel som en Tiendedel af hans samlede Arbejde. Skulde da en Del af hans overskødige Ejendom være af en saadan Bestaffenhed at han kunde sætte den i en Forretning, vilde en Tiendedel af hans Fordel deraf være Tiende; eller han skulde have Penge indlaante paa Rente, da vil ti Cents af enhver Dollar, der bliver tillagt Capitalet, tilhøre Herren, overensstemmende med hans Lov om hans Folks Tiende, og saa fremdeles; denne Lov sigter strengt til enhver Indtægt fra enhver Kilde.

Det er ikke, som Nogle virkelig antage, Tiende af hvad I kunne have faaet tilovers efterat have dækket alle Eders Udgifter, eller med andre Ord, efter at have forbrugt Alt, hvad I kunne. Der

ere dem, der kalde sig Sidste Dages Hellige, som prøve at tilfredsstille deres Samvittighed med den Tro, at med Tiende menes Tiendebelen af det, der kunde blive tilovers efter at have dækket alle Udgifter, hvilket vilde beløbe sig til dette: „Hvad vi ikke kunde bruge, det vil vi give en Tiendebel af som Tiende.“ Hvor meget troe I, mine Brødre og Søstre, at Herren vilde faa, dersom vi Alle sølste og virkede saaledes? Dette er ikke Loven om Tiende; Alle, der stræbe at opfylde den paa denne Maade afviger fra dens rette Læsning. Der forlanges af os, at vi skulde give en Tiendebel af vor Fortjeneste, Renter eller Indtægter i Tiende, og dette er nødvendigt for den almindelige Velfærd og Opbyggelse af Templer, Opholdelse af Præstedømmet Hjælp til de Fattige o. s. v; medens vi selv beholde de ni Tiendebeler til vor egen og Familiens Opholdelse o. s. v.

Broder Hardy udtalte sig meget tvivlende om, at Mand, der ikke tog Hensyn til Tiendeloven, kunne frelse sig selv, og meget mindre deres Døde. Jeg vil her sige, at Herren sagde, da denne Tiendelov i 1848 blev aabenbaret: „Denne skal blive en bestandig Lov for Eder for evig“, og „skal være et Mønster for alle Zions Stave“. Vi bleve ogsaa fortalte, at Alle, der ikke iagttage denne Lov, skulde ikke befindes værdige til at ho iblandt Guds Folk; Herren siger endvidere: „Dersom mit Folk ikke iagttager denne Lov, og holder den hellig, og ved denne Lov helliggjør Zions Land til mig, faa at mine Love og Befalinger kunne udføres deri, og det kan være det Allerhelligste; se, sandelig siger jeg Eder, det skal ikke blive et Zion for Eder.“ Dette var Herrens Ord til sit Folk paa hin Dag, og de ere aldrig forandrede, men ere i Kraft idag og ville for evigt vedblive. Medmindre disse visse Bestem-

melser ikke opfyldes, kan dette udvalgte Land ikke blive et Zion for os.

Efter at denne Lov var givet til os, bleve vi drevne fra Missouri, og vi byggede et Tempel i Nauvoo. Og da hint Tempel var faa vidt fuldført, at en Døbefond kunde blive opfat i Kjælderen, og de Sidste Dages Hellige begyndte at faa Afgang til samme, underviste Profeten Joseph Brødrene, der havde Opfynnet dermed, om den Bestemmelse, at ingen maatte tillades at tage Del i Guds Hus Privilegier, medmindre de havde stoffet et Bevis tilveje, fra Kirkens Historie-skriver, for at de havde betalt deres Tiende. Hvormange af disse gamle Hellige have endnu bevaret disse Certificater blandt deres gamle Papirer, udstedte af Broder Wm. Clayton. Og skulde Nogen faa Afgang til Privilegierne i Herrens Hus enten til deres egen eller deres Afspødes Bedste, uden at have opfyldt denne Lov, og saaledes ikke sikret sig Tempels Rettigheder paa en lovlig og retmæssig Maade, ville de være lig Tyve og Røvere, som ikke gaa ind i Jaarefolket ad Døren, men snige sig ind ad anden Vej. Og den Tid vil komme, da saadanne Personer ville blive behand- lede som Tyve og Røvere, og, bundne paa Hænder og Fødder, kastede ud. Dette er det Vidnesbyrd, jeg ønsker at søje til Broder Hardy's Bemærkninger.

At vi maa blive mere flittige og tro med at adlyde og iagttage Guds Love i Fremtiden, og at vi, ved Tro og gode Gjerninger, maa blive i Stand til at se som Gud ser, og blive Sidste Dages Hellige i Aand og Sandhed, er min Bøn. Og ved saaledes at sætte os selv i en Modtagelsesstand, skulde vi se, om Herren ikke opfylder sine Forjættelser og aabner Himlen og udgyder saa mange Velsignelser, som vi næppe kunne modtage. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Oktober.

Evangeliets Forfyndelse.

Vi optage følgende Lærdomme fra Millennial Star: Den bedste og virksomste Maade at udføre Missionsarbejdet paa er en Gjenstand, der er den alvorligste Overvejelse værd. Det er med Hensyn til dette vi rette den største Opmærksomhed. Med denne Følelse ere vi overbeviste om, at hver trofast VEdste i Missionen vil forene sig med os.

For at Værket kan udføres med Held er det en bydende Nødvendighed, at de VEdstes Foretagender skulle være systematiske. Der skal være en Agtelse for Ordensprinciperne og den lovmæssige Myndighed, uden hvilket vore Anstrængelser ville sammenlignelsesvis være kraftesløse og frugtesløse. Jagttagelse og Erfaring have ledet os til at antage den Slutning, som en almindelig Regel, at Konferencerne skulle inddeles i Grene, og hver VEdste modtage sin særegne Arbejdsmark. Hver omrejsende VEdste maa forstaa, at vi forvente, at han forbliver i sin Gren, medmindre han faaer Tilladelse fra Konference Præsidenten til at forlade den af en eller anden særlig Grund; af lignende Grunde forvente vi, at Konference Præsidenterne forblive i deres Arbejdsmarker.

Naar der holdes Grens-Møder og i Tilfælde, hvor altfor megen Udgift og Rejse ikke medfølge, kan de omrejsende VEdste i Konferencerne blive indbudte til at besøge det som en oplivende Forandring. Ved de almindelige Konferencer forventes naturligvis de VEdste at være nærværende.

Den almindelige Efterfølgelse af den Fremgangsmaade, som ovenfor er fremsat, vil, efter vore Anskuelser, have mange Fordele og gode Følger. Ved at tildele enhver VEdste en særlig Mark eller Gren, paalægges der ham et direkte Ansvar, thi han skal kunne aflægge Regnskab for den Forvaltning, der er overdraget ham. Derjom han er en trofast og flittig Forvalter vil dette bedre vise sig paa denne Maade, end om han reiste over et større Stykke Land. Naar en VEdstes Arbejder ere indskrænkede til en særlig Arbejdsmark, har han nødvendigvis mere Tid til det egentlige Missionsarbejde; han kan paa denne Maade benytte den Tid og Kraft, som ellers vilde medgaa til at rejse mellem fjerne Steder. Et Individ's fysiske Stilling indvirker mere eller mindre paa hans indre og aandelige Kræfter. En VEdste, som er træt og anstrengt efter Rejsen, vil ikke være saa dygtiggjort til at udføre sit Kalds Pligter, end om han var frisk, udhvilet og fysisk kraftig. I en sammenlignelsesvis begrændset Arbejdsmark har en Missionær bedre Lejlighed til at blive bekendt med Folket. Vi mene ikke alene de Hellige, men mere særligt Personer, som ikke ere forenede med Kirken. Hvorforhelst en god, retskaffen og oprigtig Mand gaaer, vinder han Agtelse og Tillid hos dem, hvem han gjør sig bekendt med. Denne Tillid giver Lejlighed til at forelægge Folket Evangeliets Grundfætninger, og baner Vejen for deres Modtagelse hos dem, som høre dem.

For at Folket kan have Tillid til de Vædste fra Zion, maa disse sidste leve et ulasteligt Liv for Guds og Menneskenes Afsyn, og „afsthy endog Synet af det Onde.“ Denne Fremgangsmaade vil lede dem, som iagttage deres „gode Gjerninger“ til at „ære Gud“ og annamme Forløserens Evangelium. Exemplet's Kraft er uendelig mange Gange kraftigere end Forskrifter.

De Vædste ere, i deres Arbejder som Missionærer, fravaadede at komme i bestemte Spor og holde sig til al Ensamformighed. Den gode Fremgang afhænger af Foretagende, Virksomhed og kraftigt Arbejde, hvilke uden tvivl vil blive antaget af Herren og ledsaget af hans Velsignelse.

Der kunde være Konferencer, hvor Anvendelsen af de foregaaende Regler ville være upraktiske. Men med Hensyn til Alt forvente vi, at Brødrene ville være under Indflydelse af Visdoms Aanden, og altid søge at blive vejledte af den Paaminder, som Herren har lovet til hver af sine trofaste Tjenere. Det er ikke nødvendigt at gjøre altfor pludselige eller omvæltende Forandringer. Det skal imidlertid være enhver Kristi Tjeners Bestræbelse at være rede til at antage og sætte i Udførelse, gradvist og sikkert, ethvert godt Middel til Forløserens Værks Belfærd og Fremgang blandt Jordens Nationer.

Præsident W. Budge's Besøg.

Præsidenten for den europæiske Mission, W. Budge, ankom via Hamborg og Aarhus til Kjøbenhavn den 22de September. Han overværede de Helliges Forsamlinger i Aarhus og Kjøbenhavn, samt et Møde af Missionærerne paa „Stjernens“ Kontor den 25de, hvor gode og tidsvarende Raad bleve givne og hvor Fremsettelsen af Tanker og Lærdomme bleve gjorde, som uden Tvivl vil bringe gode Følger.

Præs. Budge forlod Kjøbenhavn den 29de September for, over Hamborg og London, at vende tilbage til Liverpool. Han var vel tilfreds med sit Besøg i Skandinavien og over at stifte Bekendtskab med nogle af Brødrene og de Hellige i denne Mission, og ønskede at være erindret til alle de Hellige.

Korrespondance.

Amerika.

Manti City, Sanpete Co, 22 Aug. 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Ved Konferencen i denne Stav af Zion, forrige Søndag, blev jeg kaldet af de tre Apostle, som vare her, til en Mission til New-Mexiko, og den sydlige

Del af Colorado; min Broder, som opholder sig der, har fundet Land og Plads til et Hjem for Tusinder af de Sidste Dages Hellige, Jerubanen gaaer nu dertil og flere Kompagnier Emigranter fra Staterne ville gaa dertil i Efteraaret, vore Emigranter fra Europa ville ogsaa

for Fremtiden, for en Del, komme ind den Vej, da Utah bliver for snæver for os.

Jeg afrejser herfra om nogle faa Dage, med et lille Selskab erfarne Eldste, for at gaa dertil og udlægge Byer og vejlede og hjælpe Spødfkende, som komme ind, og jeg haaber næste Aar at modtage en Del af mine Landsmænd der, og være dem behjælpelige med at faa et Hjem og et Sted at bygge paa. Da vore fattige Spødfkende, som komme

ind til disse tætbeboede Byer i Utah, ikke har let ved at faa Land at dyrke for dem selv, har Herren vejledet vore Brødre, Apostlene, til at tage dette Skridt for Zions Udvidelse.

Mit Ønske er at Herren vil velsigne dem rigeligen. En venlig Hilsen til Dem og Alle i „Nr. 14“.

Deres Broder i Evangeliet,
Hans Jensen Hals.

Korrespondance til »Deseret News«.

(Fra „Bikuben“.)

Ogden City, den 13de August 1878.
Redaktør «Deseret News».

Adskillige Personer have forespurgt sig hos mig angaaende David Whitmer, og dette i Særdeleshed siden Offentliggjørelsen af mit Brev i Deres Blad angaaende John Whitmer. Derfor «Deseret News» vil give det en Plads i sine Spalter, skal det være mig en Fornøjelse at nedskrive, hvad jeg veed om ham fra min Visit til Richmond, Missouri, og tillige vil jeg meddele Indholdet af min personlige Samtale med ham.

Han er nu 73 Aar gammel, men er en særdeles vel bevaret Mand, høj og rank som et Naaletræ, vel proportioneret med et militærisk Præg, romerst Næse og mørke Øjne, der ere fulde af Liv og Udtale. Hans Pande er stor og bred og hans Hoved næsten skalbet, men vel proportioneret.

I Forening med en Søn og Sønnesøn holder han en Hyrestald i Richmond, Missouri; den gamle Bedstefader er for Størstedelen fritagen fra Forretningen, dog foretager han til bestemte Tider sine

sjældvanlige Ture til Stalden, ligesom han forhen plejede at gjøre.

David Whitmers Søster var gift med Oliver Cowdery, hvis jordiske Levninger hviler paa Richmonds Kirkegaard; han praktiserede Lovkyndighed i denne By fra 1838 til 1849, da han døde i fuld Tro, bærende Vidnesbyrd om sine Syner. Paa hans Døds seng begjærede han at blive begravet foruden noget pralende Optog og han ønskede, at ingen Gravsten skulde reises over sit Hvilested. David Whitmer sagde, at hans Svoger var i mange Henseender en besynderlig Mand.

David's Broder, Jakob Whitmer, en af Vidnerne, levede og døde i Richmond, og hans Grav er i Nærheden af Cowdery's. Paa Jakobs Grav er anbragt en smuk Marmorsten, paa hvis Top findes hans Navn og umiddelbart efter en Tegning af Mormons Bog lagt aaben, med en blomstrende Rose hvilende paa Midten; Bogen hviler paa den tillukkede Bibel. Jakob Whitmer døde den 21de April 1856 i en Alder af 56 Aar 2 Maaned og 26 Dage.

Efterat have forestillet mig selv for David Whitmer og efter nogen almindelig Samtale, bemærkede jeg til ham: „De er jo en af de tre Vidner?“

Han: „Jeg er en af dem.“

Jeg: „Og De saae Engelen, og han viste Dem Pladerne?“

Han: „Mormons Bog er sand, ligesaa sand, som nogen Optegnelse kan være. Jeg saae Engelen, og jeg saae Labans Sværd, Brystspandet, saunt Urin og Thummin, Pladerne og Vejviseren. Engelen stod foran os og vendte Bladene om et ad Gangen.“

Jeg: „Vendte Engelen alle Bladene omkring, medens De stod og betragtede dem?“

Han: „Nej, ikke alle, kun den Del af Bogen, som ikke var forseglet, den forseglede Del saae ud for mig som haardt Træ.“

Jeg: „Hvormange af Pladerne vare forseglede?“

Han: „Omtrent Halvdelen af Bogen var forseglet. De Blade, som ikke vare forseglede, omtrent Bogens første Halvdel, vare talrige og Engelen bladede dem over for vore Øjne. Der vil endnu blive givet en Oversættelse af Jareds Folks og Nephis Bedrifter og af mange andre Optegnelser og Bøger, og dette vil Alt sammen ske, naar den bestemte Tid kommer.“

Jeg: „Hvor store vare Pladerne?“

Han: „Omtrent otte Tommer brede og sex eller syv Tommer lange, da de saae ud til at være lidt bredere end de vare lange, og tre Ringe holdt Pladerne tilfammen, en foroven, en i Midten og en forneden, saaledes at Engelen kunde vende Bladene helt omkring. Tykkelsen var omtrent som en almindelig Bliskplade, der bruges af Bliskenslagere.“

Jeg: „Hvorledes saae Indgravningerne ud?“

Han: „De vare Skrifteegn. Vi kopierede nogle af dem, og dersom De besøger min Broder John, en af de otte Vidner, som skrev for Joseph, kan han vise Dem noget af det gamle Manuskript, som han laante af mig. Jeg maa have det tilbageleveret til mig, da det tilligemed andre Optegnelser tilhører Kirken.“

Jeg: „Martin Harris, som nyligen døde i Clarkston, Utah, afslagde et Vidnesbyrd i Tabernaklet i Salt Lake City om, at han saae Pladerne formedelst Tro og Guds Kraft.“

Han: „Martin Harris er rigtig i sin Angivelse. Han var slet ikke hos os, da vi først saae Engelen. Efterat vi havde fortalt ham, hvad vi havde set, og var anden Gang bestjættiget i Bøn alle tilfammen, og naar Engelen anden Gang viste sig for os, da saae vi først Martin Harris, og han saae, og vi saae dem og vort Vidnesbyrd, som vi givte til Verden, er sandt, bestemt jaaledes som De læser det; vi saae disse Ting ved Guds Gave og Kraft. Som vi bad, stod Engelen foran os i sin Herlighed, og alle disse Ting fremstilledes for vort Blik ligesaa tydeligt, som om de havde været lagte foran os paa et Bord, og vi hørte Vidnesbyrdet angaaende Pladerne og bleve befalede at høre dette Vidnesbyrd for Verden, og vort Vidnesbyrd er sandt. Og da Engelen havde fuldendt sine Ord og vist os Pladerne en efter en anden, disse, som vare blevne overfattede, da tilfuktes Synet pludselig; det forsvandt bestemt ligesom det kom tilsyne.“

Jeg: „Men disse Ting, som De saaledes saae, vare jo materielle Ting, hvorledes kunne de da saaledes komme tilsyne og forsvinde igjen?“

Han: „Det er Guds Kraft. Han gjør disse Ting, og hans Engle vide, hvorledes de skulle gjøre det. Det var vidunderligt for os, men det skete ved

Guds Kraft. Han havde bestilket sine Engle til at tage Bæde paa Pladerne tilligemed de andre Ting, og Engelen vidste, hvorledes det skulde gøres."

Jeg: „Haandterede de otte Vidner ikke Pladerne som en materiel Substant?"

Han: „Vi gjorde ikke, men de gjorde, fordi at Josephs Tro blev saa stor, at Engelen, Pladernes Bevogter, overgav dem til Joseph en kort Tid, for at disse otte Vidner kunde faa Lejlighed til at se og haandtere dem."

Jeg: „Havde Joseph ikke tidligere Pladerne i fuld Besiddelse?"

Han: „Jo, i Begyndelsen, men Forsølgelsen blev saa heftig, at Engelen tog Optegnelserne i sin Besiddelse og vidste disse Ting, saaledes som han gjorde, for Cowdery, Harris og mig i Josephs Nærvarelse, og siden blev det ham tilladt at vise Pladerne til de otte Vidner."

Jeg: „Hvor ere Pladerne nu?"

Han: „I en Hule, hvor Engelen har skjult dem, indtil Dagen kommer, da den usforseglede Del vil blive oversat. Gud vil endnu oprejse en mægtig Mand, som skal fortsætte hans Gjerning indtil den er fuldført og Jesus kommer igjen."

Jeg: „Hvor findes denne Hule?"

Han: „I Staten New York."

Jeg: „I Højen Cinnarah?"

Han: „Nej, men ikke langt derfra. Jeg saae Stedet, hvor Pladerne vare fundne, og det samme gjorde mange Andre, og en Bevægelse opstod iblandt Folket paa den Tid som Følge af, at „Mormonismens" værste Fjender ophidsede Folket ved at fortælle om Pladerne, som Joseph saaledes havde funden, og „Guldbibelen", som han havde i sin Besiddelse, saa at han svævede i en vedvarende Fare for at blive plyndret og dræbt."

Jeg: „Hvorledes saae Stedet ud?"

Han: „Det var en Stenkiste, og

Stenene saae ud til at være lagte i Cement. Det var paa Siden af Højen et kort Stykke fra dens Top."

Jeg: „Hvad for en Slags Person kjendte De Joseph at være paa den Tid?"

Han: „Han var en meget ydmyg og sagtnodig Mand og i Sandhed meget aabenhjertig. Han gjorde Guds Vilje, og en vanskelig Bestilling var det tilvisse at oversætte Mormons Bog."

Jeg: „Brugte Joseph Urim og Thummin, naar han oversatte?"

Han: „Urim og Thummin vare to hvide Stene, hver af hvilke vare befestede ligesom Brillen i en Slags Indfatning af Sølv, men Bøen mellem Stenene var tungere og længere end man almindelig bruger den i Brillen. Martin Harris, Oliver Cowdery og min Broder John skrev hver af dem til forskjellige Tider for Joseph."

Jeg: „Naar vil Templet blive bygget i Independence?"

Han: „Strax efter at den store Trængsel er forbi."

Jeg: „Hvad mener De hermed?"

Han: „En Borgerkrig mere blodig og grusom end Oprørskrigen. Det vil blive en Tilintetgjørelse af denne Nation, og omtrent ved denne Tid vil det andet store Arbejde blive udført, et Arbejde lig det Joseph udførte, og Oversættelsen af de forseglede Plader vil foretages, efter hvilket en Fredstid vil følge overalt."

Jeg: „Troer De, at De skal leve og se disse Ting foregaa?"

Han: „Det blev sagt til os, at det andet store Arbejde skulde begynde, naar næsten alle Vidnerne til de første Plader vare hendøde, saa jeg kan maaskee leve og se disse Ting finde Sted."

Jeg: „De nyder god Helsen?"

Han: „Jeg er i Sandhed meget rask for en af min Alder. Jeg er ikke plaget af Rogenting, med Undtagelse af lidt

Gigt, eller hvad det er, i mine Hoster. Jeg blev kastet ud af en Enspændervogn og har hele Tiden siden følt mig noget svag over Hosterne."

Størstedelen af denne Samtale blev nedskreven Ord for Ord omtrent en Time

efter Sammenkomsten med David Whitmer og han vil gjenkende dem som sine Ord. Jeg sender dem for at Offentligheden kan danne sig en bedre Mening om denne i Sandhed mærkværdige Mand.

P. Wilhelm Poulsen M. D.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Ved Edward W. Tulidge — en 3ffe-Mormon.)

(Fortsat.)

En fortrolig Skriver blev sendt til Under-Agenturen for den, han vendte tilbage med Følgende:

Council Bluffs Under-Agentur.

5te November 1845.

Min Herre!

Deres Meddelelse af 3die dennes blev modtaget om Lørdagen. Mr. Clayton er forsynet med Breve fra den Besuldmægtigede for de indianske Anliggender i det Øjemed at kopiere dem. Mine Forretninger her vil kun tillade mig at skrive dem nogle faa Linier. Jeg vil imidlertid tilføje, at det ikke er tilladt nogen hvid Mand at nedsette sig paa Indianernes Lande uden Regjeringens Tilladelse. At Deres Folk er „Mormoner“ er ikke Mærket, men den Kjendsgjerning, at I have bosat eder der, uden Regjeringens Tilladelse. I Udførelsen af mine Pligter kjender jeg ingen Sekter eller Partier, og jeg er sikker paa, at Regjeringen i Washington handler efter de samme Principer.

Jeg kan skrive dem mere omstændeligt til efter min Tilbagekomst til St. Louis, hvor jeg vil faa hele Korrespondencen om den Sag for mig.

Jeg har den Fornøjelse at være Deres lydige Tjener

W. H. Harvey.
Supt. Ind. Affairs.

Denne Skrivelse var adresseret til Højraadet og dette skrev som Gjensvar, et meget kraftigt og rørende Brev til Superintendenten i Folkets Navn.

I dette kritiske Øjeblik, ankom William Kimball med Posten, og bragte de officielle Dokumenter fra Ministeriet, indlagte til Dommer Kane, givende Mormonerne Tilladelse til at forblive, med Følgende ogsaa fra Oberst Kane til Præsident Young:

Kauwo, Illinois 22 Sept. 1846.

Min kjære Ven!

Da mit Sind er forvirret, som en Følge af Overanstrengelse paa mit af Sygdom nedbrudte Legeme, fremsender jeg til Dem i Original og Kopi alle de Brevstaber som jeg har modtaget fra min Fader, de kunde bedre fortælle Dem deres egen Historie end jeg er i Stand til.

De maa ikke tro, at jeg afflaaer mig fra at skrive saa udførligt til Dem uden Modstræben, men Smerten i mit Hoved er for nærværende virkelig saa heftig, at De maa tage mit oprigtige Ønske at gjøre hvad jeg kan for denne Gjerning.

Med Hensyn til Artiklerne, som jeg for Tydeligheds Skyld har mærket med Stjerner i Medbills Korrespondance til Major Harvey i St. Louis, behøver jeg kun at bemærke, at ved første Øjeblik

paa Kaptain Allens Beretning, hvilken fuldstændigt beretter Eders Planer og Hensigter, har, som hentydet til, efter al Sandsynlighed aldrig været affendt til Washington, eftersom Datoen paa Medills Brev til min Fader er den 2die September; og noget af det Første, der faldt mig ind var at erindre Dem om at jeg har med mig i Tilfælde af, at der personligt skulde tilstøde Dem noget, Dokumenter i Form af skriftlige Beviser o. s. v. ikke alene fra Mitchell, Underagenten som her er omtalt, som er Borgen for mig personlig, men fra Alle, der have Indflydelse og Myndighed i Nvre-Missouri Landet, hvilke ved deres Bestaaenhed, paa alle Maader ere tilfredsstillende for os. De se derfor at de ikke behøve at frygte mere af nogen Instruktioner fra Harvey eller Mitchell, som jeg frygtede for havde foruroliget dem lidt, ved dette Tidspunkt, da jeg afrejste.

Jeg faaer hver Dag mere og mere Tro paa at mine Kræfter vende tilbage, og at Gud har sparet mig for at retfærdiggjøre Eder; men, dersom jeg bliver stuffet, trøst Dem og Deres Folk med den Forsikring at min Sygdom i Eders Midte har berørt ædle Følelsers Strenge i et brødt Hjerte, og at selv om det ikke skulde lykkes mig personlig at komme hjem og sitre Eders Rettigheder, ere mine Papirer nu ordnede saaledes at min Fader kun vil finde det meget lidt besværligere at retfærdiggjøre Eder end Deres oprigtige

Thomas L. Kane.

Willard Richards, Kirkens Historie-skriver, Svar herpaa vil paa engang være en smuk Beskrivelse af „Mormonerne“ i Winter Kvarteret og udviser fuldstændig deres Forhold til Regjeringen og dens Agenter:

Winter Kvarteret. Israels Lejr,
Omaha Nation, Nov. 15, 1846.

Min kjære Oberst!

Endstjøndt nær Midnat, kold og vaad, og selv uden Husly, undtagen et udslidt og sønderrevet Telt, træet og syg, kan jeg dog ikke lade denne Lejlighed gaa uden at tiltjendegive Modtagelsen af Deres Brev af 22de September til General Young for to Dage siden, indlagt med Dommer Kanes to Breve til Dem, samt Hr. Medills til Dommer Kane den følgende Dag.

Pakten var af en eller anden Grund forsinket, men sent er bedre end aldrig og det gjorde Deres Venner i Lejren godt at høre, at De var saa langt paa Deres Rejse, idet vi fuldt troe, at De før denne Tid er ankommen i god Behold til Broderkjærlighedens By.

Jeg kunde ikke godt nagte mig Kopier af Deres Faders Breve, som jeg lægger ind hermed, med Tak fra mig selv og Brødre. Disse Breve udvise en ædel Mand's Aand.

Korrespondancen fra Krigs-Kontoret er saa tilfredsstillende for os som vi fornøstigtviis kunne forvente, idet vi overveje den sandsynlige Underretning, som den udøvende Magt var i Besiddelse af paa den Tid, og beviser klarligen at Deres kjære Faders bestemte Handlemaade var paa rette Sted. Israels Gud vil belønne ham og Dem for det Ærnespie hvormed I have bevogtet os til Bedste for den lidende Dyd.

Vi have aldrig været foruroliget af nogen Instruktion som er eller vil blive givet til Agenterne angaaende os, for vor Sag er retfærdig, og vi ere tilbageholdte i dette Punkt ved en Handling af Præsidenten, som han tilfigter til vort Gode, og vi tvivle ikke paa at det vil vise sig saaledes, skjøndt vi have lidt

meget ved Fraværelsen af saa mange Mænd.

Mange af Familierne i Vejren ere nu i Træ eller Tørnhuse, netop saaledes

at de kunde holde Vinterblæsten ude og mange Flere ville blive stillede ligesaa, om det milde Vejr vil vedblive indtil Vinterdagene. (Fortf.)

Blandinger.

En italiensk „Profet“. Søndagen den anden August blev en italiensk Fanatiker ved Navn Lazzaretti dræbt i et Sammenstød med Politiet i Nærheden af Arcidosso i Provindsen Grosseto. Oprindelig var han ifølge Times Fragtmand, men pludselig optraadte han som Profet og havde paa Panden Durridset af et Kors, som han paastod var St. Peters Værk. For nogen Tid siden blev han dømt til to Maaneders Fængsel i Perugia, men Appellationsretten i Florents kasserede Dommen. Han op slog derpaa sin Bolig i Arcidosso og proklamerede sig som Tjener for en Hær, der skulde forene de latinske og ødelægge de germaniske Racer. Han fremstillede sig som Sets syvende Søn, hvem det var overdraget at forløse Menneskeflægten, og udarbejdede til Brug for de Troende en kortfattet Troesbekjendelse i 24 Paragraffer, hvori Læren om Treenheden, Opstandelsen, Sjælens Udødelighed, den sidste Dom og Forløsningen var bibeholdt, men som forkastede Læren om evige Straffe og fordømte Skriftemaalet. De, der sluttede sig til ham, fik Paalæg om at give Afkald paa deres verdslige Gods og overgive det til ham og hans Apostle. Dette Paalæg dæmpede Nogles Iver, men fire Personer underskrev dog et saadant Gavebrev. Ogsaa en Præst sluttede sig i nogen Tid til ham som Apostel, men vendte dog tilsidst tilbage til den katolske Kirke. Til den 12te August sammenkaldte han et Møde af sine Tilhængere, til hvilket de omtalte fire Personer skulde bringe alle deres Gjendele og til Gjengjæld derfor modtage „Logos“, som Profeten først skulde have en Samtale med. Autoriteterne forbyd imidlertid Mødet, som ikke blev afholdt.

Denne Begivenhed er for Øjeblikket det almindelige Samtaleemne i Italien, hvor de Allersleste først hørte tale om „Profeten“, da hans Død gav Bladene Anledning til at give udførlige Fremstillinger af hans Liv og Lære. Deu af ham stiftede Sekt betegnes som religiøs-kommunistisk. Profeten havde faaret sig tolv Apostle og samlet om sig en stor Mængde Profelyter, som havde bygget til ham en Slags halvt Eremitbolig, halvt Kirke paa Monte Labro i Nærheden af den lille By Grosseto ved Jernbanelinien mellem Civita Vecchia og Livorno. Et an det lignende Etablissement var indrettet paa Mont'Dro, hvorhen han havde sendt en Legat. Efter den nye Tros Grundregler skulde alle dens Bekjendere gaa ind paa Fællesskab med Hensyn til verdslige Gjendele, Kone og Børn. De blev delte i tre Klasser: Adelsmand, Landejendomsbesiddere og jordløse Bønder, og de vare Alle i samme Grad forpligtede til at tjene Samfundet og arbejde for deres Udkomme, medens Samfundet til Gjengjæld paatog sig at underholde Medlemmerne

af det, sørge for de Syge og opdrage de Unge. Der agtedes anlagt syv Stationer paa forskjellige Bjerge, men indtil de kom istand, kunde Medlemmerne have Lov til at leve i deres respektive Hjem, medens dog Samfundet overtog Bestyrelsen af deres Eiendomme og Dyrkingen af deres Jord. Alle Medlemmerne skulde bære en ensartet Dragt, Om Morgenen den 18de August begav Profeten, „den hellige David“, sig i Spidsen for 2—3000 Tilhængere i Procession fra Monte Labro ned ad Landsbyen Arcadosso til. Over hundrede af de Troende vare isørte hvide Tunika'er, lignende dem, som i gamle Dage bares af det jødiske Præsteskab. I Spidsen for dem gik David, isørt en halvt kongelig, halvt biskepelig Dragt, en rød Tunika, et Diadem paa Hovenet, og en jernbeslagen Kølle i Haanden. Medens de gik, sang de en Sang, hvis Omkvæd var: „Længe leve Gud, den kristelige Republik, og lovet vare Kristus, der atter er nedstegen paa Jorden!“ Da Autoriteterne havde faaet Underretning om det paatænkte Optog, blev dette paa Halvvejen mødt af en Politikommisjær med ni Karabinierer. Da David saae dem, udbrød han: „Jeg er Kongen!“ og befalede sine Ledfagere at afvæbne Soldaterne, i det Samme blev der fra et Krat ved Siden af Vejen affyret nogle Skud paa Karabiniererne, og en Hagel af Stene regnede ned over dem. Politikommisjæren opfordrede nu Mængden til at spredes, men David rettede da et Slag imod ham med sin Kølle, og først nu skjød Karabiniererne, først i Luften, senere paa den fanatiske Mængde. Helbigvis var Profeten mellem de Første, der faldt, ramt i Hovedet af en Kugle, og da hans Tilhængere saae det, tog de Flugten, men fik dog Tid til at medtage David og endnu en Saaret, som døde om Aftenen. Zudenrigsministeren har sendt en Kommissjøn til Stedet for at anstille Undersøgelser om det Paa-sejrede. Denne nye Sekt, kaldet „Lazarettisterne“, have ikke ophørt at bestaa efter deres Førers Død. De vente nemlig med Sikkerhed, at Profeten en skjønne Dag skal opstaa af Graven, og talrige Grupper af dem ere stadig forsamlede paa Kirkegaarden Sant Fiora i Nærheden af Grosseto for at være tilstede ved denne Begivenhed.

Rettelse. I forrige Numer er indløben følgende Trykfejl, nemlig: paa 4de Side 18 Linie f. o. er udeladt efter Ordet Ordinaner: ej heller har nogen Mand Rettighed til hint Præstedømme, medmindre han er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var, som vi ere underrettede om blev kaldet ved Aabenbaring. Hvad er dette Præstedømme for? Det er for at administrere Evangeliets Ordinaner,

Indhold.

Tale af Vidste Charles C. Mich . . . 17.	Korrespondance 25.
Tale af Vidste Crastus Snow . . . 22.	Korrespondance til «Deseret News» 26.
Redaktionens Bemærkninger:	Rapporter af Præs. Brigham Youngs
Evangeliets Forkyndelse 24.	Levnetsløb 29.
Præsident W. Budges Bæspøg . . . 25.	Blandinger 31.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.